

ницата и катраника и дигатъ около тѣхъ голѣма врѣва; нѣкои отъ по-възрастнитѣ даже гърмятъ и съ пищови Врѣвата продължава до като изгори сирницата, следъ което всички деца тичешкомъ се разотиватъ, надпреварвайки се кое по-напредъ да си отиде, та да го не хаяли бълхитѣ презъ годината.

За пѣдене на бълхитѣ него денъ има и другъ единъ обичай. Следъ вечерята събиратъ отъ софрата въ една паница черупки, кости, трохи и други остатѣци, Единъ отъ присѣтствующитѣ се качва на гърба на другиго, зема паницата и отиватъ така мълкомъ на нѣкое бунище. Она който е възседналъ пита тамъ другия по-лекичка: „Кждѣ да ги хвърля“ (подразбирайки бълхитѣ) — „У еди кого си въ градината“, отговаря възседналиятъ Това се повтаря до три пѣти, следъ което първиятъ изсипва сметѣта отъ паницата, съ пълна вѣра, че бълхитѣ презъ лѣтото ще идатъ непременно тамъ дето ги прашатъ.]

Презъ сирната недѣля въ различни мѣстности се извършватъ и други обичаи, извѣстни подъ различни наименования (Урбалки, Орламата, Айдалемия и пр.), свързани съ огня, прескачане презъ него, играене на хоро около него и пѣение пѣсни. Презъ това врѣме се размѣнятъ шеги, закачки и любезности, придружени понѣкога съ нецензурни думи и изрази.

Има и другъ единъ обичай, наричанъ „туйкане“ или „чилкане“ човги — стрели. Тия стрели сж кжси и перести и се хвърлятъ доста надалечъ отъ единъ първобитенъ самострелъ. Преди да се хвърлятъ стрелитѣ, перкитѣ имъ, намазани съ катранъ, се запалватъ, така че когато хвърчатъ по въздуха описватъ свѣтла джга. Обикновено тия стрели се хвърлятъ отъ момцитѣ въ дворищата на изгоритѣ имъ, или въ ония на най-хубавитѣ моми, които се гордѣятъ съ числото на падналитѣ у тѣхъ стрели.

Въ понеделникъ, на сирната недѣля, ония които иматъ ниви правятъ „топеница веелица“, особенъ видъ пити, съ които се подканва вѣтърътъ да духа на хармана, за да отвява житото. Домакинътъ взема кѣсове отъ питата и ги пуска по малко въ тепсията, като духа същевременно, за да билъ духалъ тѣй също и вѣтърътъ презъ еме на вършидбата. Малкитѣ деца на сирница взематъ